

Sygn. akt II UK 532/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku E. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 września 2012 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z 24 września 2012 r. Zarzucono naruszenie art. 365 § 1 k.p.c.

W skardze wskazano, że „prawidłowe zastosowania art. 365 § 1 k.p.c.
wymaga jego wykładni i rozstrzygnięcia, czy mając na uwadze odwoławczy
charakter postępowaniu wywołanego odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych, wydany w innej sprawie prawomocny wyrok zmieniający decyzję
organu rentowego odmawiającą prawa do zasiłku chorobowego wiąże i w ten
sposób wpływa na późniejsze rozstrzygnięcie sądu rozpoznającego odwołanie od
wcześniejszej (niż decyzja w przedmiocie prawa do zasiłku chorobowego) decyzji
odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, czy też - z uwagi na zakres i
przedmiot rozpoznania sądowego, który ogranicza się do zbadania zgodności z
prawem zaskarżonej decyzji przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego

istniejącego w chwili jej wydawania - orzeczenie to nie wpływa na ocenę prawidłowości skarżonej decyzji, jako że wynikające z niego skutki prawne nie istniały w chwili jej wydania przez organ rentowy. Rozstrzygnięcie tego zagadnienia pozwoli na wyeliminowanie wątpliwości w orzecznictwie sądów powszechnych rozpoznających odwołania od decyzji odmawiających przyznania prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, co do zakresu związania sądów prawomocnymi wyrokami dotyczącymi odwołań od decyzji w przedmiocie prawa do innych świadczeń, w których to sprawach, wartość przedmiotu zaskarżenia, z uwagi na wysokość przeciętnego świadczenia, nie przekracza zwykle przewidzianej w art. 398² § 1 k.p.c. granicy dopuszczalności skargi kasacyjnej, a co za tym idzie, nie daje możliwości kontroli przez Sąd Najwyższy prawidłowości stosowania przepisów postępowania w tym zakresie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Aby niniejsza skarga mogła zostać przyjęta do rozpoznania, skarżąca, powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinna była przedstawić zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych i wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (postanowienia SN z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl., 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z 22 listopada 2007 r., III CZ 47/06, niepubl.). Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadza się więc na jego wyartykułowaniu i wskazaniu dlaczego jest ono istotne, z przytoczeniem argumentów prawnych, które mogą prowadzić do różnych wyników (postanowienia SN z 25 lipca 2007 r., V CSK 235/07, z 13 lipca 2007 r., V CSK 216/07, niepubl.).

Wszystkie przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. stanowią rozwinięcie podstaw kasacyjnych zmierzające do wykazania, z jakich powodów naruszenia przepisów wskazane w tych podstawach uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zatem formułując zagadnienie prawne, wskazać należy za pomocą wyводу jurydycznego na możliwość odmiennej interpretacji tych właśnie przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

Skarżąca w żaden sposób nie wykazała, aby sformułowane przez nią rzekome problemy prawne były zagadnieniem prawnym, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (wyrok SN z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51).

Wadliwość skargi w tym zakresie była więc podstawą do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (podobnie postanowienia Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43, z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522, z 6 maja 2010 r., II UK 63/10, niepubl.).

Na marginesie można jedynie dodać, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne wypełnia więc lukę pomiędzy okresem po wyczerpaniu okresu zasiłkowego a przed stwierdzeniem trwałej niezdolności do pracy.

W tym kontekście nie budzi wątpliwości trafność stanowiska Sądu Okręgowego w uzasadnieniu skarżonego wyroku, że „wyroki Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego w W. wskazane wyżej w części dotyczącej przyznania E. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9 listopada 2004 r. do 15 marca 2005 r. są prawomocne i zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. wiążą nie tylko strony i sąd, który je wydał, ale również inne sądy i dlatego też za te okresy nie może być przyznane świadczenie rehabilitacyjne. [...] W sytuacji E. K. możliwe było tylko przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 3 września 2004 r. do 8 listopada 2004 r. i tylko w tym zakresie mogła być zmieniona decyzja Zakładu

Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 września 2004r., jak to uczynił Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku”.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.